

Faragó Ferenc: A zene lelke

Első felvonás

Lena már régóta érezte, hogy valami nincs rendben. Az emberek ránéztek egymásra, de csak a fejüket rázták. Nem tudták, hogy mi az a furcsa érzés, amit mindenki érzett a levegőben. Csak annyi volt biztos, hogy valami nagyon fontos dolgot vesztek el. Aztán egy nap úgy tűnt, hogy az életnek véget ért a rendje. Az ismerős utcákon nem lehetett mászkálni, bezártak a boltok és a parkok, és mindenki otthon maradt. Pedig a tavasz ígéretere már arra készülődtek, hogy újra a szabadságban, a természetben töltsék napjaikat.

Lena érzete, hogy a világa fenekestül fordult meg. Az állása egyik napról a másikra megszűnt, a napi rutinja felborult, és a társadalom, amelyen jól érezte magát eltűnt. Akárcsak a lakásából, ahova bezárkózott, hogy ne terjessze a fertőzést. De aztán egy nap az ablak között feltűnt egy fiatalember, aki harmonikán játszott, és amikor meglátta Lenát, rögtön neki kezdett a régi dalok játszásának a kedvéért. A zene lassan, de biztosan feltámasztotta Lena lelkét. Hallgatta a nótákat, ahogy mások elkezdtek kijönni az ablakokból, és egy kicsit újra érezte, hogy világrendben van. Az emberek talán távolabb voltak egymástól, de összeköltöztek, hogy egymást támogassák ebben a nehéz időszakban. Az új világban Lena megtanulta az értékeit megbecsülni, tartós kapcsolatokat kiépíteni, és fejleszteni a saját másik lehetőségét, zenei tehetségként az interneten is megismerték őt. Megtanulta, hogy hogyan kell bánni másokkal, és hogyan kell szeretni azokat a dolgokat, amelyek a legfontosabbak.

Az élet pedig folytatódott, az emberek tovább játszották a zenéket a karantén ideje alatt is. Lena pedig boldog volt, hogy a zene segítségével sikerült kitörni a bezártságból, és a végén egy igaz barátságot és egy nagyobb érdeklődést kapott tehetségéért, és csak azt mondta: „Akit szeretünk, az sosem lehet távol, akár legközelebb is a szívében lehet.”

Második felvonás

Lena továbbra is a zenével foglalkozott, és az évek múlásával egyre sikeresebb és elismertebb lett. A karantén után folytatta a munkát, és mindennapjaiban még jobban elfoglalt volt, mint korábban. Az új élet új lehetőségeket hozott, és Lena sokkal szabadabb ember lett. Az igazi siker pedig a dalai, amelyeket mindenki szeretett és amelyeknek ereje volt. Az énekhangja még tisztább és erősebb lett, és a stílusa is kifinomultabb. Az emberek rajongtak a zenéjéért, amely egybeforrt az életükkel. Lena nem csak a színpadon volt sikeres, hanem másoknak is segített a zene által. Amikor az embereknek szükségük volt a zene pozitív hatásaira, Lena készen állt rá, hogy csatlakozzon hozzájuk. A karitatív eseményeken való részvétel, az oktatás és az embereknek való tanácsadás mindig fontos számára – és most újra felfedezte a szeretetet és az összekapcsolódást az emberekkel, amelyet átélt a karantén alatt. Az évek múlásával Lena számos díjat nyert, és a legnagyobb színpadokon játszhatott. De nem csak a színpadon volt sikeres, hanem a magánéletében is. Egy idős szerelem az élete szerelmévé vált, és újabb célokat tűzött ki maga elé azon, hogy szeretetben, tiszteletben, és megértésben éljen, miközben átadja a zene szépségét azoknak, akik igazán szeretik.

Lena tudta, hogy a zene volt az, amit valójában akart csinálni az életben. A zenében megtalálta az önmagához legközelebbi dolgot, és megértette, hogy az álmai csak egy karnyújtásnyira

vannak, ha elkötelezi magát. Az utazás folytatódott és Lena kész volt az újabb kihívásokra, amelyek az életben vártak rá.

(Down Alapítvány 2. számú Átmeneti és Napközi Otthona)